

Sakse for dem? Hvis De, som jeg har gjort det, vil prøve at staa Vagt efter disse Dyr, vil jeg sige Dem, at det vil De snart opgive, for De er for gammel en Mand til at kunne drive det til noget ved at staa paa Vagt i den Tid, De har tilbage at leve i. Dyrene kommer ikke, naar man staa paa Vagt. Nej, man maa sætte Sakse paa det Sted, hvor de plejer at komme, og saa fanger man dem, det gaar meget snildt. Det skal ikke forbydes at sætte Sakse, saa længe jeg har noget at sige derover. Thi ganske vist er det yndigt, naar ens Kone kommer hjem til en i Studerekammeret med en dejlig blød og køn Husmaar om Halsen, saa er det et behageligt lille Dyr at se paa, men naar man saa kommer over i sin Hønsegaard og finder, at et saadant Dyr har myrdet en Snes Høns ved et lille Bid i Nakken, hvorigennem den suger saa meget Blod, som den kan — og naar den ikke kan drikke mere Blod, myrder den videre, thi det interesserer den at myrde —, siger man alligevel, at en Saks er at foretrække frem for slet ingenting.

Forbudet mod Salg af Fuglehamme og Fjer vil jeg gerne have ført ud i de videste Konsekvenser. Det vilde mere mig, om Folk, der kom med Fugle paa deres Hatte, blev udvist, saaledes som det sker i visse nordamerikanske Stater. Det vilde mere mig, selv om det skulde føre til, at vore Generaler kom til at gaa med trekantet Hat uden Fjer paa, det vilde være mig en demokratisk og ornitologisk Tilfredsstillelse. Jeg synes, at naar vi her i Landet er kommet saa langt, at vore nuværende Ministre kan gaa med almindelige Bukser paa og med almindelige Hatte, maa vi ogsaa kunne bringe det saa langt, at hverken Mandfolk eller Kvinder behøver at gaa med Fuglehamme paa Hatten.

Til Slut vil jeg føje nogle forsonende Bemærkninger til. Hvis jeg kan gøre noget for at bringe en god Lov ud af dette Lovforslag, en Lov, der giver Dyrene alt, hvad Mennesker kan give Dyrene, fuld Brug af deres Evner og godt Kammeratskab samt Beskyttelse mod Nød og Mishandling, vil jeg gøre det, og saa vil jeg være Forslagsstillerne en god og kraftig Støtte dertil, men visse Dele af Lovforslaget som f. Eks. dette, at jeg ikke maa slaa min Hest med Piskeskafte, vil jeg ikke have med.

J. H. Jensen: Vi hørte jo nu et meget langt humoristisk Foredrag, og det kunde aldrig falde mig ind at følge den ærede Taler paa hans vildsomme Veje. Han

brugte ganske vist det foreliggende Lovforslag som Udgangspunkt, men fandt Anledning til at omtale alt mellem Himmel og Jord paa en saadan Maade, at jeg tror, at Forslagsstillerne ikke følte særlig Interesse derfor. Jeg kan ikke tro, at den ærede Ordfører skulde have siddet med den Tanke, da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) talte, at det er lige godt rart, vi har disse allierede, som kan hjælpe os med Lovforslaget. Jeg har den Opfattelse, at Forslagsstillerne forelagde Lovforslaget i fuld Alvor, og særlig fik jeg det Indtryk, da den ærede Ordfører talte, thi han viste, at han havde Interesse for Dyrene og ønskede deres Beskyttelse. Derfor kan jeg ikke tro, at han er særlig begejstret for ad humoristisk Vej at faa en Slags Tilslutning, som vistnok aldrig fører til det Resultat, at Lovforslaget bliver til Lov. Jeg skal imidlertid ikke beskæftige mig med det ærede Medlem, der sidst talte, men gaa over til at omtale selve Sagen, som jeg mener fortjener alvorlig Overvejelse.

Jeg blev lidt forbavset i Gaar og i Forgaars ved at høre den ærede Ordfører og alle de øvrige ærede Talere paa deres Partis Vegne udtale Tilslutning til Lovforslaget. Jeg mente nemlig, at dette Lovforslag var et af dem, man kunde kalde kemisk rene for Politik. Et saadant Lovforslag maa man se paa med sine egne Øjne og bedømme ud fra egne Synspunkter. Hvor meget godt jeg end indrømmer, der er ved dette Lovforslag, kan man dog se paa det med Landboøjne og med Købstadøjne. Det kan ikke nægtes, at de allerfleste af vore Husdyr nyder Røgt og Pleje ude hos Landboerne, det er dem, der har med det langt overvejende Antal Husdyr at bestille, og dem, der ogsaa i særlig Grad maa være klare over Behandlingsmaaden. Man opdager lige straks, at ikke en eneste Landboer er Medforslagsstiller til dette Lovforslag, og at Redaktørerne er i stort Flertal. Jeg skal for øvrigt villigt indrømme, at en Redaktør, som maaske ikke har stort praktisk Kendskab til Dyrenes Behandling, nok alligevel kan faa Kendskab dertil gennem de mange Klager, der indløber; og en Redaktør, som bor i en By, hvad alle Redaktører gør, har Lejlighed til at se Dyrenes Behandling paa Byens Gader. Jeg har intetsteds set Dyr blive mere mishandlet end her i København, og jeg har været oprørt over at se Politibetjente staa og se til uden at gribe ind. Men det er vel nok, fordi Politiet kun i ganske enkelte Tilfælde har Ret til at skride ind, fordi vor Lovgivning er for slap.